

Aleg 140

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w sprawie rozszerzenia szpitala powszechnego w Drohobyczu przez dobudowę pawilonu dla zakaźnie chorych i domu administracyjnego przy równoczesnem przeobrażeniu budynku głównego.

Wysoki Sejmie!

Szpital powszechny w Drohobyczu, tak z powodu swego położenia w centrum przemysłu naftowego, jakoteż wskutek zaufania, jakie wzbudza wśród miejscowej i okolicznej ludności, rozwija się z każdym rokiem i jest już obecnie co do ilości leczonych, trzecim z rzędu w kraju szpitalem powszechnym prowincjonalnym.

W obecnych jednak warunkach z powodu stałego przepełnienia (na 120 łóżkach etatowych w r. 1911 leczono przeciętnie 169 chorych dziennie, w r. 1912 zaś 173 chorych dziennie, w miesiącach zimowych około 250 chorych dziennie) zakład ten tylko z wielką trudnością może spełniać swoje zadanie, wobec czego sprawa jego rozszerzenia i zaopatrzenia w niezbędne urządzenia musiała być wzięta pod rozważenie.

Rozszerzenie to winno zdaniem Wydziału krajowego nastąpić w pierwszej linii przez budowę oddzielnego pawilonu dla zakaźnie chorych, gdyż dalsze tolerowanie obecnego stanu rzeczy, że chorzy zakaźni umieszczeni są w tym samym budynku wraz z innymi chorymi, jest z wielu względów niedopuszczalne. Jak bardzo pawilon zakaźny przy szpitalu powszechnym w Drohobyczu jest niezbędny, świadczy o tem znaczna ilość, bo przeszło 200 chorych, leczonych w roku na dur plamisty, brzuszny, płonicę, dyfteryę itp.

Drugim i jedynie w obecnych stosunkach wskazanym sposobem rozszerzenia szpitala drohobyckiego, jest usunięcie części gospodarczej z głównego gmachu przez wybudowanie osobnego budynku administracyjnego, w którym znalazłyby pomieszczenie kuchnia, pralnia z maglownią, susznia, piwnice oraz mieszkanie sióstr. Obecnie kuchnia i pralnia mieszczą się w ciasnych ubikacjach suterrenowych i żadną miarą potrzeb zakładu obsłużyć nie mogą.

Stosując się do uchwał ankiety przeciwgruźlicznej oraz Komisji sanitarnej Wysokiego Sejmu w sprawie zaprowadzenia w naszym szpitalnictwie stosownych urządzeń dla leczenia chorych na gruźlicę, postanowił Wydział krajowy objąć to zadanie przy sposobności rozszerzenia szpitala i znaleźć w nim pomieszczenie dla licznych chorych na gruźlicę płuc, którzy z powodu swego stanu chorobowego do zakładu leczniczego przyjęci być winni, a przy obecnem przepełnieniu nietylko, że należy

pomieszczeni być nie mogą, lecz nawet w razie przyjęcia stanowią dla swego otoczenia t. j. dla innych chorych w obecnym stanie rzeczy groźne źródło zakażenia.

Przez usunięcie sióstr z głównego budynku uzyska się pięć ubikacji, nadających się zupełnie na pomieszczenie chorych gruźliczych, dla których urządzi się leżalnię nad nowo wybudowaną salą operacyjną; w ten sposób da się cały oddział dla gruźliczych chorych odosobnić.

Celem zrealizowania swoich zamiarów Wydział krajowy zezwolił Komitetowi szpitala powszechnego w Drohobyczu na zakupno przyległego do szpitala gruntu, niezbędnego pod nowe budowy.

Grunt ten był w połowie (około 1.900 m²) własnością prywatną, (którą odkupiono za ogólną kwotą 5.067 K 20 h płacąc po 2 K 65 h. za 1 m²), w drugiej zaś połowie własnością gminy m. Drohobycza, która zobowiązała się odstąpić grunt ten funduszowi szpitala licząc po 4 K za 1 m² z tem zastrzeżeniem, że cena kupna ma być potrącona z przypadającego na gminę miasta Drohobycza po myśli ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 47 (w brzmieniu ustalonym ostatecznie ustawą z dnia 11. lipca 1907 Dz. u. kr. Nr. 83) udziału w kosztach rozszerzenia szpitala powszechnego w Drohobyczu.

Według opracowanych przez organa techniczne Wydziału krajowego planów i kosztorysów łączny koszt budowy pawilonu zakaźnego na 15 chorych i domu administracyjnego wraz z urządzeniem wewnętrznem tychże, tudzież przeobrażeń w starym budynku, wynosić będzie około 208.000 K.

Wskutek braku funduszy specjalnie na ten cel przeznaczonych, powołanym jest, po myśli wyż przytoczonych ustaw, do pokrycia tych kosztów, — w razie uznania potrzeby rozszerzenia szpitala przez Wysoki Sejm—w połowie szpital powszechny w Drohobyczu pożyczką umarzaną z taksy leczenia — w połowie zaś gmina miasta Drohobycza — z wyjątkiem robót w starym budynku, których koszt winien w zupełności ponieść fundusz szpitala.

Ze względu na ciężący na gminie miasta Drohobycza wyżej określony obowiązek ustawowy poniesienia połowy kosztów nowych budowli, Wydział krajowy przeprowadził z Magistratem m. Drohobycza pertraktacje, których rezultatem jest uchwała Rady miejskiej powzięta na posiedzeniu dnia 15. kwietnia 1913, oświadczająca się za budowę wedle przedłożonych szkiców, pod warunkiem, że Wydział krajowy zgodzi się na spłatę należności, jaka na gminę przypadnie, w ratach rocznych poczynwszy od dnia 1. stycznia 1914.

Nadto wskutek prośby Magistratu m. Drohobycza spowodował Wydział krajowy uchwałę Wydziału powiatowego z dnia 9. listopada 1911, zatwierdzoną przez Wydział krajowy w następującem brzmieniu:

Rada powiatowa postanawia przyczynić się imieniem powiatu kwotą 25.000 K do pokrycia przypadających na gminę m. Drohobycza kosztów budowy pawilonu zakaźnego przy szpitalu powszechnym w Drohobyczu, pod warunkiem, że na pokrycie udziału tego udzieli powiatowi Wydział krajowy, stosownie do reskryptu z dnia 6. kwietnia 1911 LW. 44.495 pożyczki 4% spłacalnej w pięciu ratach rocznych. Zarazem obowiązuje się Rada na pokrycie tej pożyczki wstawiać przez przeciąg lat pięciu, poczynwszy od roku 1912 odpowiednie kwoty do budżetów powiatowych i poleca Wydziałowi powiatowemu odnieść się do Wydziału krajowego o zatwierdzenie tej uchwały po myśli § 24. ust. z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21. Wydział krajowy zatwierdził powyższą uchwałę dnia 20-go lutego 1912 LW. 2.576.

Wskutek powyższej uchwały Wydziału powiatowego zmniejszy się obciążenie gminy m. Drohobycza o kwotę 25.000 K.

Na podstawie powyższego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm uznaje potrzebę rozszerzenia szpitala powszechnego w Drohobyczu przez dobudowę pawilonu dla zakaźnie chorych na 15 łóżek etatowych i budowę domu administracyjnego tudzież przeobrażenia budynku głównego.

II. Sejm upoważnia Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki w takiej wysokości, jaka okaże się potrzebną do pokrycia połowy kosztów budowy wraz z urządzeniem wewnętrznym pawilonu dla zakaźnie chorych i domu administracyjnego oraz całych kosztów przeobrażenia w budynku głównym.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy:

Adam Gołuchowski w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Członek Wydziału krajowego.

